

Městské divadlo Brno

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

hned se začátkem nového roku vám musím oznámit změnu v našem repertoáru, které se čas od času a při vší snaze nevyhneme. Rozhodli jsme se nahradit historické drama Williama Shakespeara „Král Lear“ jeho jinou hrou, a to sice „Kupcem benátským“. Stalo se tak po dohodě s Boleslavem Polívkou. Přemýšleli jsme společně o takové hře, která by v tom nejlepším slova smyslu navázala na jeho dvě předchozí úspěšná hostování v našem divadle, a uznali za nejvýše vhodné, aby se Bolek v mé režii představil v roli Shylocka v jednom z nejzajímavějších, a co se týče tématu mezilidské koexistence nejobdivnějších autorových děl. Premiéra se odehraje na Hudební scéně našeho divadla 5. dubna 2014.

Jistě si vzpomínáte na naši inscenaci hry Felixe Mitterera „V jámě lvové“, v níž exceloval Erik Pardus, který již dnes, bohužel, tady není s námi. Tehdy však v rámci své role herce Arthura Kirsche před svým obecenstvem sebral i vrcholný Shylockův monolog. Kontext geniálního Shakespeara textu s Mittererovým nádherně strhujícím a moudrým příběhem vyvolal nejprve v nás na zkoušce a pak i v obecnstvu neobvyklé dojetí. Erik sám přiznával, že právě v tomto místě, a to při všech reprízách, opakovaně marně bojoval se slzami. I to byl jeden z důvodů, který mě ke „Kupci benátskému“ přiblížil, a když mi Bolek Polívka vysvětlil, jak moc touží představit se opět v této roli na jevišti, neváhal jsem pochopitelně ani chvíli.

Samozřejmě od plánu uvést v našem divadle „Krále Leara“ neustupujeme. Stane se tak v některé z následujících sezón.

Velmi rád bych na tomto místě moc poděkoval vám všem, kteří jste nás v loňském roce svým podpisem podpořili v aktivitě vedené Asociací profesionálních divadel s názvem: „Pomozte svému divadlu!“. Jak si zajisté všimnete na jiném místě tohoto našeho časopisu, stala se tato petice nakonec a **KONEČNĚ** předmětem zkoumání Senátu Parlamentu České republiky. Pro vaši informaci otiskujeme i plnou verzi jeho usnesení. Samozřejmě že problém nedokonalého financování živého českého divadelního umění tím ještě zdaleka není vyřešen. S dalšími kolegy z českých divadel i s velkou částí politické reprezentace se však domníváme, že právě tímto krokem bude nastartován proces logické nápravy katastrofálního stavu, který zde beze změny a ke škodě českého profesionálního divadelnictví panuje od roku 1990! Rád děkuju i všem kolegům z našeho divadla, kteří na několika koncertech (v Brně na náměstí Svobody, či v Praze u historické budovy Národního divadla) vystoupili na podporu této naší akce.

Před Vánocemi jsme uvedli hned dvě činoherní inscenace: báječný „Podivný případ se psem“ s úžasným Vojtou Blahutou v hlavní roli a roztomile kultivovaně otevřeným humorem i nádhernými hereckými kreacemi prošpikovanou komedii „Dvojitá rezervace“. Zahájili jsme zkoušení evropské premiéry muzikálu „Mladý Frankenstein“ a zkusíme činoherní inscenaci – poklad světové dramatické tvorby, naši verzi Čechovova „Strýčka Váni“. Máme se tedy společně dále proč těšit na naše společné setkávání.

Za všechny své kolegy z vašeho Městského divadla Brno vám přeju nádherný a šťastný nový rok 2014!

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

LEDEN
2014

CENA 25,- Kč

Mark Haddon
Simon Stephens

Podivný případ se psem

Režie
MIKOLÁŠ TYC

Foto: Jef Kratochvíl

30. LISTOPADU a 1. PROSINCE 2013

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉŇĚ

Osip Mandelštam

Ó nebe

Ó nebe, nebe, uvidím tě v snách!
Nevěřím, že jsi navždy osleplé
a že den shořel jak bílý arch:
jen trocha kouře, trocha popele!

přeložil Jan Zábřana

*Demokracie se opírá o tradici.
Ta je u nás mizivá.
Jako by na mistrovství světa v kopané
vyslal své mužstvo stát,
ve kterém se kopaná dosud
nikdy nehrála.*

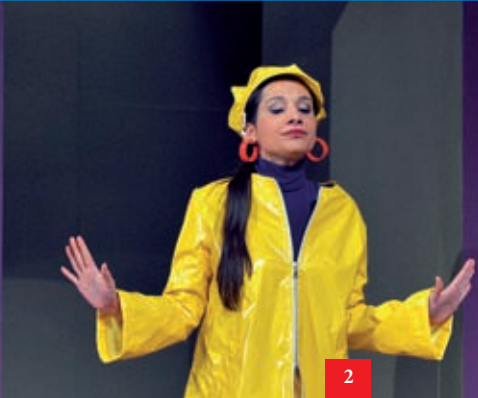
Milan Uhde (nar. 1936 v Brně)
– spisovatel, dramatik,
scenárista a politik

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

Ray Cooney
John Chapman

Dvojitá rezervace

Režie
Stanislav SLOVÁK

14. PROSINCE 2013

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

ČERT TĚ VEM

Stanislav MOŠA

Mirek Homola s ředitelem, režisérem a divadelním autorem Stanislavem Mošou o kumštu, svobodě i penězích.

Divadlo je jistě nejen umělecký soubor a živý celek, v němž se nedá vždy vše předem naplánovat či vymezit, nicméně je to i firma, která může určitým způsobem bilancovat. Jak hodnotí po stránce ekonomické uplynulý rok Stanislav Moša jako ředitel a manažer? Co se podařilo z velkých záměrů a které naopak nebyly naplněny?

Existují stále ještě věci, a divadlo mezi ně, chválapánubohu, patří, které se vskutku nedají naplánovat. Takže co tedy dělá dobré divadlo dobrým? Jo, to kdyby se dalo jednoduše

popsat... anebo třeba i složitě, ale nakonec přece jenom, pochopitelně, to by bylo bohatých a šťastných lidí... ale na to žádné všemocné recepty prostě neexistují. Jistě, dá se ledacos zkonstruovat, ukrást, pomoci, ale aby onen zázrak dobrého divadla nakonec fungoval... hm, to už trochu souvisí i s metafyzikou (hahaha). A to dobré divadlo nakonec pozná každý sám. A poznají se i ty nekonečně hloupé krádeže za účelem být tzv. in. Všimli jste si například, že má-li být inscenace podle „současných receptů“ „moderní“, musejí být všichni herci nalíčení v obličejích bíle? Tak poznáte sami i to, že se „kdosi“ chová stádně, když tvrdí, ačkoliv si to sám nemyslí, že se mu líbilo to, co se líbilo většině, nebo případně jeho

Slavnostní křest Divadelního dvora s primátorem statutárního města Brna Romanem Onderkou a Svetlanou Janotovou

„klubovým“ kamarádům – a přitom se sám smrtelně nudil!

Já už léta dělám se svými kolegy (dá se říct, že je jich asi tak 800) jenom to, co se nám líbí a děláme to po svém – svobodně! A jsme nadšeni, že naše realizované sny v podobě diva-

dokončen přístavbou montážní haly a skladů kulis tak, jak to bylo původně plánováno. Ušetří to spoustu práce s převážením kulis a tím zajistí i peněz. A když říkám, že se nám podařilo získat další finanční prostředky, vlastně to pletu. Je to nakonec tak, že se naše práce za-

Dobré divadlo pozná každý divák sám, nelze mu ho vnutit

delních inscenací spontánně zaujmou STATISÍCE diváků v Brně, v naší zemi i po celé Evropě.

Ekonomika je samozřejmě nedílnou součástí naší činnosti, a i když máme výsledky, které nám mnozí mohou závidět, není vůbec jednoduché v současné situaci obstát. Už třetím rokem budeme hospodařit s okleštěným provozním příspěvkem od magistrátu. I proto za největší úspěch loňského roku považuju skutečnost, že to na našich produkcích vůbec nebylo poznat...

A z uměleckých výsledků naší práce mám – máme jenom radost a svědky jsou nakonec všichni, kdo naše představení navštívili.

A kromě toho se nám podařilo získat další finanční prostředky od Ministerstva kultury, takže v roce, kdy budeme oslavovat 10. jubileum otevření naší Hudební scény (byla financována ze státních prostředků!), bude celý areál našeho divadla i s přispěním města Brna

mlouvá odpovědným lidem natolik, že chtějí dispozice pro naši činnost dotáhnout na odpovídající úroveň. Alespoň zčásti takovou, jakou má dnes např. Národní divadlo Brno, které disponuje celá léta svými sklady i dílnami bez nutnosti platit za jejich používání nájem jako my...

O stejné hodnocení souborů bych teď požádal i Stanislava Mošu jako režiséra a taky tvůrce,

V Paříži s českou velvyslankyní Marií Chatardovou

*V Darmstadtu
s Elizabeth Sikora*

tedy divadelníka v tom nejlepším smyslu slova. Ze kterých projektů doma i v zahraničí máš největší radost? Divadlo sice vyjíždí za hranice země už léta, nicméně některé výjezdy jsou určité zvláště zajímavé...

Všech devět nových premiér, realizovaných v uplynulém roce, vnímám jako naše děti, všechny jsou ojedinělé. A těch nádherných zážitků s obecenstvem v zahraničí je taky vskutku hodně. *Bídničky* jsme hráli několikrát v anglickém originále v Lucembursku v kouzelném amfiteátru zámeckého divadla a diváci nám aplaudovali vestoje stejně jako v Bratislavě při 20 reprízách stejného titulu. *Chicago* se tam hrálo zatím čtyřikrát. V Praze se odehrálo 30 představení *Mary Poppins* a Praha viděla i muzikál *Zorro*. Brusel tleskal inscenaci *Mefisto* a Paříž s nadšením ocenila *Jakuba a jeho pána*. Obzvláštní radost jsme měli, když naši generální zkoušku navštívil sám autor Milan Kundera se svou moudrou manželkou Věrou a označil několikrát naši inscenaci za nádhernou... Možná si někdo bude myslet, že jsme ješitní, ale v tomto případě se snad skutečně máme čím chlubit. Vždyť Kundera je na světě jen jeden jediný...

V jakých jazycích se už hrálo? Jak obtížné je pro herce nastudování cizojazyčného představení zvláště u inscenací, kde je mluvené slovo mimořádně důležité, jako třeba již zmíněný Jakub a jeho Pán? A jak obtížné, popřípadě i nákladné, je po technické stránce zajistit, aby cizojazyčné publikum vše pochopilo v pravý čas?

Nastudovat celou inscenaci v cizím jazyce (hrajeme často anglicky a německy, ale vládli

jsme i španělštinu) je nesmírně náročné. Zvlášť pro kolegy, kteří o dané řeči nemají „ani páru“. Musí se to pak takříkajíc našrotit. Vzpomínám si například, že Petr Gazdík, který se už dnes německy výborně domluví, si v době, kdy jsme hostovali s *West Side Story* v německy mluvících zemích, uměl – jakž takž – poručit v restauraci kafe. Po představení přišel do divadelního klubu a vrhla se na něj kupa fanynek štěbetajících německy, které však nechápaly, že tenhle senzačně německy na jevišti mluvící herec s nimi není schopen vést normální dialog. Někdy však, a obzvlášť jedná-li se o činohru, hrajeme s pomocí titulkovacího zařízení. I pro diváky je to kolikrát zajímavější, slyšet nás v českém originále a konfrontovat naši nádhernou i těžkou řeč s jejím pro ně srozumitelným obsahem. Když jsme hráli *Sny noci svatojánských* německy (bylo to asi 200 představení po celé Evropě), zpívali jsme při děkovačce jednu píseň česky a diváci to vždycky vnímali jako zjevení...

Ještě k tomu titulkování. Ono se to řekne, hrát s titulky. Každému se vybaví televize, nebo film, kde je to technicky nesmírně jednoduché. Na patřičná okénka se „přilepi“ patřičné texty a jednou provždy je hotovo. V živém divadle je to úplně jiné. Před pár lety jsme v našem divadle uváděli muzikál *FAME* v anglickém originálu, s převážně anglickým obsazením (na naše brněnská představení navazovalo dvouměsíční evropské turné) a s českými titulky. U počítače seděly dvě výjimečně inteligentní dámy, které musely s plným nasazením a absolutní koncentrací sledovat živý děj a podle něj reagovat spínáním odpovídajících replik... Po každém představení byly docela „hotové“...

Městské divadlo se může chlubit nejen v Brně, ale i na celostátní úrovni zřejmě velmi vysokým počtem diváků – předplatitelů. To je jistě potěšitelné, ovšem pro divadlo je to zřejmě i zavazující, protože tito lidé jsou už jistě zvyklí na vysokou úroveň „svého“ souboru. Jak dalece je to zavazující a obtížné, udržet zjevně vysokou latku kvality?

Snažíme se pracovat jen s těmi nejlepšími a je pak úžasné pozorovat, jak se u nás tito znamenití kolegové vzájemně povzbuzují, jak jim záleží na výsledcích společné práce a hlavně, jak na sobě pracují, aby dosaženou úroveň svou prací nadále potvrzovali. Jsme k sobě maximálně nároční, neustále se vzděláváme, trénujeme, cvičíme a v procesu práce kombinujeme pokoru s drzostí. A ještě k onomu výběru těch nejlepších. Celá léta se snažím, aby vedle kvality profesionální byla při výběru nových spolupracovníků akcentována i ona kvalita tzv. lidská. A jestliže se na všech úrovních setkají skvělí lidé a výjimeční profesionálové, je přirozené „zaděláno“ na kvalitní výsledek.

Na divadle bude vždycky tím nejdůležitějším aktér – tedy herec. Někdy je i slabá hra „do nebe povýšena“ hereckým mistrovstvím. A režisér se může snažit, jak chce, ale pokud nemá odpovídající herce, schopné uvést své diváky do fascinace, je všechna jeho snaha marná. Jedna stará divadelní anekdota roztomile vypráví o tom, jak vznikla profese režiséra: Na jevišti stojí dva herci a jeden říká tomu druhému: „Hele, běž tam dolů, do sálu, koukni na mě a řekni mi, jak jsem dobrý...“

Bez fascinujících interpretačních výkonů nelze prostě o dobrém divadle uvažovat. Podívejme se na naši poslední premiéru. S nadšením jsme ji nasadili na repertoár právě proto, že máme v souboru Vojtu Blahutu, pro kterého byla tato role jakoby napsána... A tak je to i s dalšími. Když viděli a slyšeli Petra Gazdíka zpívat roli Jeana Valjeana v *Bídnicích* divadelníci a kritici v zahraničí, tvrdili jednohlasně, že to je nejlepší představitel této role na světě! A totéž říkali o Dušanu Vitázkovi, když ho slyšeli zpívat Ježíše v muzikálu *Jesus Christ Superstar*. A tak bych mohl mluvit o mnoha dalších, vždyť máme v divadle hned 12 nositelů Ceny Thálie a ta se nedává jen tak za nic...! A vedle nositelů této ceny jsou zde celé zástupy čekatelů, například když si vzpomenu na Svetlanku Janotovou a Ivanku Vaňkovou, jakým způsobem se zmocnily role Alex v muzikálu *Flashdance*, jde mi mráz po zádech – bez nich bych ten titul vůbec nemohl nasadit! Atd., atd. V této souvislosti můžu ovšem mluvit o štěstí, že se naše divadlo „vyskytuje“ ve městě, kde sídlí JAMU, která nám pravidelně „dodává nové síly“. Však nám to taky mnohde a obzvláště v Praze spravedlivě závidí.

Jak bude pro divadlo důležitý rok nadcházející? Zvláště v době, kdy stále hlasitěji (bohužel často z míst, kde o šetření nemají ani ponětí) zaznívají argumenty o krizi a nutných úsporách. Jak citelně se pozná změna v rozdělování dotací velkým městům a dá se vůbec ještě ušetřit?

Přijetí Hany Holišové na brněnské radnici

To, jakým způsobem se pohlíží z oficiálních míst na českou kulturu, je prostě skandální. Od bláznivých a neomalených výkřiků typu „Vystrčte kulturu na balkon, ona se o sebe postará sama!“ k přemrštěné důvěře v tzv. „ekonomický pohled na svět“, dle kterého „se dá vše spočítat“, existujeme v čase pro kulturu tristním. A přitom už dávno všichni vědí, že bez kultury není kulturnosti a že na kultuře se dá taky setsakramentsky dobře vydělat!

Ono nedávno nové rozpočtové určení daní je čirá neomalenost politických hrátek o získání většího počtu hlasů pro udržení mocenských pozic. A vida! Ono to nevyšlo, jenom to zoufale krutě poškodilo velká centra a kulturu v nich. Brno pak ze všech nejvíce! Jaká krátkozrakost!

Dá se najít na závěr i nějaké optimistické téma? Třeba nové projekty, premiéry, nebo k čemu se pro potěšení staromilců vrátíte z již osvědčeného?

Těším se na všechny naše nové inscenace. Každá nová premiéra je jako nově objevená obydlená planeta...! Nad jiné vyjímám *Noc na Karlštejně*, kterou uvedeme na Biskupském

dvůře, *Kupce benátského* v titulní roli se vzácným hostem našeho divadla a mistrem svého umění, Bolkem Polívkou, muzikál *Don Juan* v režii Petra Gazdika a s hudbou Vašo Patejdl. Uotevírám i „oponu příští sezóny“, ve které uvedeme jako první divadlo na evropském kontinentu muzikál *Duch* napsaný podle stejnojmenného legendárního filmu.

Městské divadlo je už dávno synonymem pro brněnskou muzikálovou školu. Pracuje se na nějakém novém autorském díle?

Jasně! Po *Pekle* a *Očistci* přijde *Ráj*. Bude zvláštní, provokativní a moc se na něj se Zdenkem Mertou těšíme! A stejně tak se těšíme na všechny naše diváky. A myslím, že jim můžeme slíbit minimálně stejnou kvalitu, na jakou byli zvyklí z loňska a všech těch předcházejících let, i v roce, který má čtyřku na konci. A na rozdíl od všech těch pesimistů si myslím, že bude přece jen líp. A dobré divadlo k tomu jistě přispěje. Třeba právě tím *Rájem*...

*Text: Miroslav Homola,
Foto: jef Kratochvil*

HELLO, DOLLY!

Jerry Herman
Michael Stewart

VYPRÁVNĚNÍ MUZIKÁL

Městské divadlo Brno

Scénář
Gustav Skála
Komentář
Roman Šolc
Režisér
Martin Černý

V titulní roli Alena Aulalová nebo Ivana Vaňková

Na Hudební scéně MdB zazní naposledy legendární píseň *Hello Dolly* (známá především z interpretace Louise Armstronga), naposledy změní půvabná dohazovačka Dolly Leviová mrzoutského Horáce Vandergeldera v galantního a milujícího muže, naposledy uvedeme muzikálový fenomén Jerryho Hermana a Michaela Stewarta s nesmrtelnými melodiemi *Hello, Dolly!*.

**9. – 12. února 2014
naposledy
v Městském divadle Brno.**

V OSLNĚNÍ

Stanislav SLOVÁK

Když jej v sedmnácti přilákalo do Brna muzikálové herectví, byla to z velké části zásluha Emilie Vášáryové a Zuzky Krónerové. Právě tyto dvě dámy mu při přijímačkách na VŠMU v Bratislavě poradily, ať zkusí také Janáčkovu akademii múzických umění a spolu s herectvím se věnuje dramaturgii či režii. Od té doby uplynulo přesně dvacet let. Za ty roky Stano Slovák dosáhl tolik, že o tom nejspíš ani nikdy neměl čas v klidu rozmýšlet. K hereckým rolím postupně přibýly režijní výzvy, práce se studenty či psaní scénářů. A nejnověji také režie dvou komediálních titulů: nedávno premiérované *Dvojité rezervace* a připravovaného muzikálu *Sliby chyby*.

Komedii Dvojitá rezervace jste uvedli v české premiéře. Jaký humor inscenaci provází?

Děj vychází z jednoduché zápletky, která nabízí mnoho bláznivých a herecky vděčných situací. Je to komedie situační s prvky kvalitní konverzační komedie. S kolegy jí říkáme „bláznivá“, s podtitulem „komedie o přeplněné ložnici“. Jedna z důležitých věcí, kte-

rou by zde asi od Angličanů nikdo nečekal, je, že si autoři Ray Cooney a John Chapman pohrávají se štipáním do zadku. Vskutku, anglický humor. Neostýchají se s tím pracovat a vlastně to i vysvětlují. Doslova píší: Je to britská verze kontinentálního poplácávání po prdeli. (*úsměv*) Neskončili jsme samozřejmě jen u toho, ale je to jeden z druhů humoru, který je v britské komedii nečekaný, a přitom důvtipný.

Děj se odehrává v šedesátých letech v britských reáliích. To jste zachovali? Nebo do děje vnášíte nějaké aktualizace?

Naopak. S dramaturgem Honzou Šotkovským, scénografem Jaroslavem Milfajtem a kostýmní výtvarnicí Andreou Kučerovou nás napadlo, že bychom tuto dobu mohli pocítit. Šedesátá léta byla velmi inspirativní, je to doba pop artu, op artu i dalších jiných výtvarných směrů. Proto jsme chtěli děj v tomto období udržet.

Dvojitá rezervace je již vaší několikatou, a dokonce i „silvestrovskou“ komedií. Vyhledáváte komediální žánry? Nebo si spíš only nachází vás?

Režie rád přijímám, jak přichází. Nezdá se to, ale komedie je profesně strašně těžká, protože i když máte jeden prostor a pár herců, načasovat a vystavět vše smysluplně tak, aby to do sebe zapadlo, je nesmírně náročné. Lze

to přirovnat k druhu hudebního divadla s vlastním temporytmem, který je potřeba udržet od začátku do konce.

Jste typem režiséra, který je i v průběhu zkoušek přístupný novým nápadům? Třeba právě ve spolupráci s Janem Šotkovským a Petrem Štěpánem, s nimiž jste před Dvojitou rezervací spoluprvytvářel další – autorské inscenace?

Nechtěl bych škatulkovat. Nejen sebe, ale žádného z režisérů, protože tato profese v sobě nese spoustu vzájemně propojených vlastností. Například režisér Jozef Bednárík, na němž jsem v podstatě vyrůstal a už od dětství sledoval jeho inscenace, nepovoloval v ničem, měl vše fenomenálně vymyšlené. Byl původně výtvarníkem a teprve poté vystudovaným hercem a svou režijní knihu měl vždy na milimetr vystavěnou. Fungovalo to. To je jeden způsob vedení herců i díla. A jsou samozřejmě desítky dalších, včetně režisérů, kteří doslova čekají na ten správný tvar inscenace. Já, už když vidím text, se snažím představit si typově jednotlivé herce a jejich

pozn. red.) jsme se narodili do hudební rodiny. To je důležité, protože nám už odmala divadlo vonělo. U mě nastal zlom v patnácti, kdy jsem hrál vrcholově hokej a zamiloval se do hudby. Začal jsem tedy hrát s kapelou, ale přišel další zlom. To byl rok 1993, což je přesně dvacet let, a dostal jsem roličku ve slovenském muzikálu *Pokrevní bratři*, tehdy režírovaném Jozefem Bednáríkem. O rok později, v sedmnácti, jsem už dělal přijímačky na VŠMU v Bratislavě a na JAMU v Brně.

Proč právě Brno?

Šel jsem ze třetího ročníku a Milka Vášaryová mi tehdy coby členka komise VŠMU řekla, ať se se svým dramaturgickým a režijním viděním hlásím právě tam. Když mě tedy na JAMU vzali na muzikálové herectví, do dělával jsem si teprve maturitu. V roce 1995, když jsem byl ve druháku, se začínala zkoušet *West Side Story* a dostal jsem nabídku od Stanislava Moši. Ve škole nám však dali nůž na krk a já musel kvůli „*Vestce*“ zanechat studia. S tímto muzikálem jsme nakonec objeli půlku Evropy a přišly další role. Do toho jsem stále

S přibývajícím věkem se raduji z maličkostí

energii. Herec je pro mě partner a vím, že co si doma jako režisér vymyslím, nemusí na jevišti fungovat. Proto, když přijde kdokoliv s nějakým návrhem, vyzkoušíme to a uvidíme.

Co je na režisérské profesi nejtěžší?

Ať už je to herectví, režie, asistence režii, nedělám v tom rozdíl. Přistupuji k tomu vždy poctivě, i když vždy zodpovídám za něco jiného. Kdybych tedy chtěl u *Dvojité rezervace* udělat nějaké nesmyslné novum, samozřejmě to jde, ale nemůže to být v rozporu se sdělováním smyslu věcí. Nemám rád, když si někdo do textu projektuje své režijní ambice a předvádí svou vlastní fantazii na úkor diváka. Divadlo má sloužit širokému spektru diváků a věřím, že to Městské divadlo Brno naplňuje.

Do angažmá jste nastoupil před třinácti lety. Pomýšlel jste tehdy na to, že byste spolu s herectvím také režíroval? Nebo učil na Janáčkově akademii múzických umění?

Přicházelo to postupně a někdy dost krkolomně. Já i má sestra (*Svetlana Janotová*,

psal příběhy a povídky. V roce 2003 nastal další zlom. Zavolal mi pan ředitel Moša s tím, že potřebuje asistenta režie v Záhřebu, kde bude dělat *West Side Story*. Odjeli jsme na pět týdnů do Chorvatska a poté jsem asistoval ještě několikrát. K tomu, abych zkusil přijímačky na režii, mě později vyběhl režisér Zbyněk Srba, kterému jsem také asistoval. Dostal jsem se na magisterské studium a jsem za to vděčný.

Mohl jste ale taky sedět s rukama v klíně a čekat, jaké role přijdou. Co vás hnalo dál? Jste takový dřič?

Rozhodně nejsem typický dřič. Naopak. Moje žena (*Markéta Sedláčková, pozn. red.*) často říká, že jsem líný. (*úsměv*) Rád zkouším nové věci a přijímám výzvy. Například v současnosti máme za sebou s Janem Šotkovským a Michalem Zetelem první studentské absolventy a jsem pyšný, že se jejich závěrečné představení muzikálu *Jerry Springer: The Opera* povedlo.

V čem to má současná generace začínajících

*S Alanem Novotným,
Hanou Kovářikovou
a Viktorém Skálou na zkoušce
inscenace Dvojitá rezervace*

divadelníků-studentů těžší než vy, kteří jste se na jevišti probjovali v devadesátých letech?

Nechci moralizovat, ale mám pocit, že my jsme měli pro herectví větší vášeň. Mnohdy až s klapkami na očích jsme šli svéhlavě za svým. Dnešní parta čtyřicátníků Městského divadla, z nichž jsem byl v podstatě nejmladší, byla nesmírně silnou nastupující generací, ať už jde o Alenku Antalovou, Petra Štěpána, Petra Gazdíka, Romana Vojtka, Igora Ondříčka, Markétu Sedláčkovou, Janu Musilovou, Petru Jungmanovou a další. A bylo to nejenom tím, že byli šikovní, ale měli hlavně obrovský tah. V tom je dnešní svět jiný. Osobní setkání nahrazují technologie, mladým lidem leží přímo pod nosem to, o čem nám se ani nezdálo. Ale právě díky tomu to má paradoxně současná generace těžší.

Aktuálně připravujete komediální muzikál Sliby chyby. Na co se mohou diváci těšit?

Tento muzikál vznikl podle proslulé filmové komedie *Byt* Billyho Wildera z roku 1960. Události se točí kolem úředníka newyorské pojišťovny Chucka Belloca, který touží po postupu na kariérním žebříčku. Má byt a ten půjčuje k milostným záletům svých kolegů a nadřízených, čímž spustí promiskuitní šéfovský kolotoč. Premiéra muzikálu bude 15. března na Činoherní scéně Městského divadla. ***A do konce stávající sezóny? Co vás ještě v divadle čeká?***

Bude to ještě jedna komedie v Divadle na Orlí s absolventským ročníkem studentů JAMU. Koncem dubna bych měl pak odjet na dva měsíce na Slovensko do Zvolena a tam pro festival Zvolenské zámecké hry nastudovat některý ze Shakespearových titulů, pravděpodobně komedii.

Na Slovensko se vrátíte často. Kde je teď vaše doma? V rodné Nitře, nebo v Brně?

V Brně, i když mám rodiče v Bratislavě a v Nitře jsem žil třináct let. Svě kořeny ale vymazat nemůžu, prožil jsem velmi šťastné dětství a Nitra je pro mě dodnes jedním z nejkrásnějších měst. Moje žena Markétka pochází z Poděbrad, je tedy Češka jako poleno, já jsem zase Slovák jako poleno a jen náš syn Tadeáš je u nás doma jediný Moravák. *(úsměv)*

Nesete si v sobě ještě nějaký sen, který byste si rád splnil?

Snů mám strašně moc! V určitém věku však začnete sny obětovat. Kvůli nedostatku času, své práci, rodině... Člověk si sice může jít dál tvrdě za svým, ale cítí, že to není s ohledem na jeho blízké v pořádku. Takže s přibývajícím věkem se radujete z toho, že máte zdravou rodinu, že se ráno vůbec vzbudíte... *(smích)*. Čím je člověk starší, uvědomuje si cenu každého okamžiku a o to víc si váží každodenních maličkostí.

Text: Markéta Stulírová, Foto: jeff Kratochvil

Viktor KUDĚLKA

V muzikálu *Cikáni jdou do nebe*

Vendula Hudcová – členka baletu MdB

Kudy se ubírala vaše cesta na jeviště Městského divadla?

Ve čtyřech letech mě rodiče začali vodit do tanečního a hudebního souboru Hanáček. Chodila jsem také 5 let do houslí, moderního tance a do soukromého baletu Julie Kubalákové. V roce 1996 jsem složila úspěšně přijímací zkoušky na taneční konzervatoř, kterou jsem v roce 2005 absolvovala. V téže roce jsem po konkurzu získala angažmá v baletu Městského divadla Brno.

Dostala jste někdy od někoho opravdu dobrou radu?

Abych byla vždy sama sebou a nikdy se za sebe nemusela stydět...

Na co příjemného si vzpomínáte z dětství?

Určitě na Vánoce. U nás doma jsme vždy dodržovali tradice, což je na Vánocích to nejkrásnější. Díky mým úžasným rodičům jsem je mohla prožívat každý rok se zatajeným dechem a napětím, zda uvidím zlaté prasátko a jestli mi ježíšek něco přinese pod stromeček, když jsem byla každý rok tak hodná...

Která role vám přirostla k srdci?

Ginger a Fred! Bylo to moje první představení a ráda na něj vzpomínám.

Čím je vaše profese jedinečná?

Možná to bude znít jako klišé, ale tím, že každý večer je výjimečný a neopakovatelný originál se svými krásami i chybami.

Inspiroval vás někdy nějaký muž k něčemu mimořádnému?

Tak tahle otázka mě nikdy nenapadla... Snad to změní můj dvouapůlletý syn Jeníček...

(red)

PĚTAOSMDESÁTINY VIKTORA KUDĚLKY

Navštívil jsem nedávno dr. Viktora Kudělku, abych se ho zeptal, které jeho překlady básní slovinských autorů bychom měli uveřejnit v časopise *Slovanský jih* k jeho pětaosmdesátým narozeninám. Podíval se na mne a z paměti spustil: *Postaví je ke zdi. / Nezavážou jim bílý šátek milosrdenství. / Básně jsou jejich poslední sestřičky.* A odrecitoval mi celý text básně jeho oblíbeného slovinského básníka Kajetana Koviče *Smrt básníkům.* Je z výboru slovinské moderní poezie *Orfeus v dešti*, kterou uspořádal a napsal k ní doslov, stejně jako básně dalších slovinských tvůrců v jeho překladu – Edvarda Kocbeka, Cirila Zlobce, Ivana Minattiho, Toneho Pavčeka a dalších slovinských tvůrců. Zná z paměti například také verše srbského básníka Stevana Raičkoviće. Recitoval mi z paměti verše Branka V. Radičeviče dokonce v srbském originále.

Slavista, bohemista, literární historik, teatrolog, dramatik a vysokoškolský pedagog PhDr. Viktor Kudělka, CSc., který se koncem února letošního roku dožívá osmdesátí pěti let (nar. 25. února 1929 ve Frýdlantu nad Ostravicí), patří k znalcům a překladatelům z jihoslovanských jazyků. Kudělkova orientace na literatury jednotlivých národů poválečné jugoslávské federace se stále více prohlubovala a časově i tematicky profilovala. Kromě slovinské se ovšem orientoval především na srbskou a charvátskou literaturu. Díky Viktoru Kudělkovi mají čtenáři například možnost číst Andričovy *Cesty Aliji Djerzeleza* (1962) i jeho povídky ve výboru *Žena, která není* (1967), prózu *Krátký výlet* Antuna Šoljana. Nemíním podrobně uvádět všechny Kudělkovy překladatelské aktivity. Starší čtenáři a milovníci divadla si možná vzpomenou na *Baladu o poručíku a Marjutce*, kterou napsal slovinský dramatik Bratko Kreft a kterou v Kudělkově překladu v roce 1964 uvedlo brněnské Divadlo

mladých. Byl to první pokus obnovit přerušovaný kontakt se slovinským písemnictvím.

Za svého pobytu ve Slovinsku (1964-1965) se důkladně seznámil s dějinami slovinské literatury a osobně poznal mnoho současných slovinských literárních tvůrců. Viktoru Kudělkovi patří v české a slovenské literární historii dvě prvenství. Je autorem prvního československého *Slovníku slovinských spisovatelů s nástínem hlavních vývojových etap slovinské literatury* (1967) a práce *Slovinská literatura 1, 2* (1974, 1977). Byly to ve slovanských zemích a v evropské i světové slavistice první samostatně vydané souborné dějiny slovinské literatury, které vyšly mimo Slovinsko. Předčil tak všechny akademické ústavy, které dlouhodobě pracovaly na tvorbě dějin slovanských literatur. Ty dodnes bohužel s výjimkou Ruska chybějí.

Kromě hesel slovinských autorů napsal V. Kudělka rovněž četná hesla srbských a charvátských tvůrců ve *Slovníku spisovatelů Jugoslávie* (1979), ve *Slovníku světových dramatiků. Jugoslávští autoři* (1984) a ve *Slovníku balkánských spisovatelů* (2001). Připočteme-li k tomu mnoho desítek hesel do různých českých literárních slovníků a odborných lexikonů, dospějeme k závěru, že je Viktor Kudělka také úspěšný literární lexikograf. Uveřejnil desítky studií a statí v mnoha jubilejních a fakultních sbornících a také ve sbornících ústavu AV. Je jedinečným znalcem Cankarova, Držićova, Vojnovičova nebo Krležova dramatického díla i díla mnoha významných světových dramatiků, jež sledoval v širším slovanském, evropském i světovém kontextu.

Kudělkovou celoživotní láskou byla a zůstala česká literatura, především české divadlo a drama. Protože je rodák z Frýdlantu nad Ostravicí, začal mi recitovat Bezručovy verše: *Vodíčko bystrá, vodo nevrátivá / má milá v tobě modré oči mývá, / má milá v tobě černé vlasy smáčí, / po kamenech tvých bílou nožkou kráčí. / Bývalo, bylo – a už dávno není... / Jen ty si stále skáčeš přes kamení, / vesele šumíš, že tu není zvratu / a je všecko, všecko bez návratu.*

Jubilant Viktor Kudělka má fenomenální paměť. Dodnes recituje z paměti nejméně deset básní Viktora Dyka, dále verše Toma-

novy, Kainarovy, Horovy, Bezručovy, Hrubínovy, Halasovy, Závadovy, Fráni Šrámka a jiných.

Divadlu a dramatu věnoval téměř půl století své odborné aktivity. V rozsáhlé studii podal mj. výstižnou charakteristiku české operety, českého dramatu a divadla v meziválečném období, recepcce dramatického díla Karla Čapka, přátelil se s mnoha hereckými osobnostmi – s Karlem Högrem, Radovanem Lukavským, s Eduardem Čupákem, Otomarem Krejčou, obdivoval Josefa Karlíka i Oldřicha Celeryna. Psal o Ladislavu Peškovi, Janu Pivcovi, kterého mimochodem dovedl dokonale imitovat, dále pojednal o Marii Tomášové, Václavu Voskovi, Ingrid Bergmanové a jiných, vydal dvousvazkové *Hvězdy nad Barrandovem* (1994). Významná je Kudělkova mnohaletá dramaturgická a poradenská spolupráce s Městským divadlem v Brně. Dodnes se k němu chodí radit mnozí dramaturgové i herci. Méně je o něm známo, že v mladých letech hrál ochotnický divadlo a že je výborný imitátor mnoha významných herců.

Stále pozorně sleduje politický a kulturní vývoj u nás i ve světě a výstižně jej ve svých rozsáhlých denících kriticky glosuje.

Ivan Dorovský

libreto

Mel Brooks
Thomas Meehan

original direction & choreography by

Susan Stroman

Mladý Frankenstein

hudba a texty písní

Mel Brooks

muzikálová komedie o doktoru a jeho monstře poprvé na českém jevišti

režie **PETR GAZDÍK**

v hlavní roli **MILAN NĚMEC** nebo **JAKUB ZEDNÍČEK**

od 17. ledna 2014 na Hudební scéně

Podivný případ se psem

dojemný příběh o hledání

Činoherní scéna

2. – 7., 16. a 17. ledna 2014

Škola základ života

legendární komedie
ze života študáků
překlenula již 100. uvedení

Činoherní scéna

12. a 13. ledna 2014

Všemocný pan Krott

Rekviem za nesmrtelného

Činoherní scéna

14. a 15. ledna 2014

Mark Haddon, Simon Stephens:
PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

Christopheru Booneovi je patnáct let, má rád čísla, matematiku, žije sám se svým otcem a je autista. Christopher Boone je autista a dokáže z hlavy vypočítat, kolik je 2 na 45. Christopher Boone postupuje vždy přísně logicky a rozhodne se vyšetřit největší záhadu ve svém okolí – kdo zabil Wellingtona, pudla jeho sousedky paní Shearsové. Christopher Boone zjistí, kdo zabil Wellingtona, ale následkem toho začne jiné, mnohem větší pátrání.

Prazvláštní detektivka současného britského autora Marka Haddona spojuje napětí, laskavý humor i silný příběh o hledání svých kořenů a o těžkosti lásky k postiženému dítěti tak dovedně, že její autor za ni byl oceněn v roce 2003 prestižní Whitbreadovou cenou za nejlepší britskou knihu roku. V loňském roce ji zdramatizoval pro londýnské Národní divadlo Haddonův přítel, renomovaný britský dramatik Simon Stephens, a to s výjimečným diváckým i kritickým ohlasem. Pouhý rok po londýnské premiéře mohou zhlédnout tento nevěsední příběh i brněnští diváci.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Vojtěch Blahuta, Alena Antalová, Hana Holíšová, Igor Ondříček, Miroslava Kolářová, Jana Musilová, Milan Němec, Aleš Slanina, Zdeněk Bureš a Eliška Skálová.

Martin Walser:
VŠEMOCNÝ PAN KROTT
(Rekviem za nesmrtelného)

Martin Walser (1927), autor dvou tuctů románů a řady divadelních a rozhlasových her, patří mezi nejvýznamnější představitele německé poválečné literatury. Velkou pozornost vyvolává netoliko spisovatelskou aktivitou, nýbrž i jako pravidelný účastník veřejných a politických debat, který se nevyhýbá kontroverzním a choulostivým tématům. Podle ankety politického měsíčníku Cicero z roku 2007 je druhým nejlivnějším německým intelektuálem – hned po papeži Benediktu XVI.

Mimořádně vydařená černá komedie o „všemocném“ panu Krottovi, jenž už se může srovnávat pouze s Bohem, je satirickým podobenstvím o kapitalismu, který ne a ne zemřít. Starý finanční magnát Krott tráví sklonek svého života na terase luxusního vysokohorského hotelu společně se svou ženou Elfíčkou a její sestrou a sokyní Mafaldou. Pečují o ně číšník Ludvík, jeho žena Róza a jejich syn Jenda. Krottovým životním krédem vždy bylo, že se všechno musí vy-

platit. A protože ví, že on už se světu nevyplácí, čeká na někoho, kdo by s ním konečně zúčtoval. Jeho odpůrci však k němu mají pořád příliš velký respekt. A tak se v apartmánu této živé mrtvolky pouze hromadí rakve s ostatky jiných... Hra měla premiéru v roce 1964 ve Freie Volksbühne v Berlíně. U nás se dosud nehrála. Inscenaci Všemocný pan Krott v překladu Jiřího Stacha a v režii Hany Burešové tedy uvádíme na jevišti MdB v české premiéře.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Jan Mazák, Michal Isteník, Markéta Sedláčková, Lucie Zedníčková, Radka Coufalová, Vojtěch Blahuta, Viktor Skála a Rastislav Gajdoš.

Ray Cooney, John Chapman:
DVOJITÁ REZERVACE

Philip Markham je úspěšný nakladatel dětské literatury, který má však v poslední době dost starostí. Jeho manželka mu dává stále důrazněji najevo, že ji nebvá manžel, který za romantický večer považuje společné pročítání korektur Medvídku Pú. Nadto jejich byt zařizuje módní a extravagantní architekt Alistair Spenlow, jehož výstřelky Philipovu konzervativnímu vkusu příliš nelahodí. A ještě navíc jeho kolega, úspěšný svůdce žen Henry Lodge si chce půjčit právě onen byt během účasti Markhamových na jisté slavnostní večeři – a samozřejmě pro nic jiného než nemanželské zálety. Philip mu byt nakonec půjčí, netuší ovšem, že k veselému dostaveníčku její slabila dát k dispozici i jeho žena Joanna – a to nikomu jinému než Henryho ženě Lindě. A aby toho nebylo dost, během nepřítomnosti Markhamových si na byt brousí zuby i architekt Spenlow, aby v něm konečně svedl Markhamovic služku Sylvii. Tři páry a dvojí nevěra v jediném apartmá – už tím je na pořádnou frašku zaděláno... Ray Cooney byl kritikou mnohokrát právem označen za nekorunovaného krále (nejen) britské frašky, za v pravém slova smyslu národní poklad. Jeho frašky jsou dokonale sestrojené „mašiny na zábavu“, roztáčející šílený kolotoč převleků, záměn, výmluv, skrývání a komických nedorozumění s matematickou přesností. Na českých jevištích zdomácněly již skoro všechny jeho vrcholné komedie – je proto skoro až s podivem, že titul, který napsal v roce 1967 ve spolupráci s Johnem Chapmanem (od této dvojice jsme již uvedli úspěšnou komedii *Vydrž, miláčku!*), se objevil v MdB v české premiéře.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Viktor Skála, Markéta Sedláčková, Petr Štěpán, Hana Kovářiková, Andrea Březinová nebo Marta Matějová, Alan Novotný, Rastislav Gajdoš, Irena Konvalinová nebo Erika Kubálková, Svetlana Janotová.

PROGRAM LEDEN

Činoherní scéna

2.1. čt	19.00	Podivný případ se psem	AB4
3.1. pá	19.00	Podivný případ se psem	A5
4.1. so	19.00	Podivný případ se psem	A6
5.1. ne	19.00	Podivný případ se psem	E7
6.1. po	19.00	Podivný případ se psem	A1
7.1. út	19.00	Podivný případ se psem	AB2
8.1. st	19.00	Dvojitá rezervace	AB3
9.1. čt	19.00	Dvojitá rezervace	A4
10.1. pá	19.00	Dvojitá rezervace	E5
11.1. so	19.00	Dvojitá rezervace	AB6
12.1. ne	18.00	Škola základ života	
13.1. po	18.00	Škola základ života	
14.1. út	19.00	Všemocný pan Krott	E2
15.1. st	18.00	Všemocný pan Krott	SP
16.1. čt	19.00	Podivný případ se psem	C4
17.1. pá	19.00	Podivný případ se psem	C5
19.1. ne	18.00	Dokonalá svatba	
20.1. po	19.00	Dokonalá svatba	
21.1. út	18.00	Jakub a jeho pán	PP1
22.1. st	18.00	Jakub a jeho pán	P18
23.1. čt	19.00	Zkrocení zlé ženy	
24.1. pá	19.00	Donaha!	
25.1. so	18.00	Donaha!	
26.1. ne	14.00	Donaha!	
26.1. ne	19.00	Donaha!	
27.1. po	18.00	Donaha!	
30.1. čt	18.00	Dvojitá rezervace	
31.1. pá	19.00	Dvojitá rezervace	

Hudební scéna

5.1. ne	18.00	Tříkrálový koncert	zadáno
17.1. pá	11.00	Mladý Frankenstein	
17.1. pá	17.00	Mladý Frankenstein	zadáno
18.1. so	19.00	Mladý Frankenstein	P
19.1. ne	19.00	Mladý Frankenstein	D/E7
20.1. po	19.00	Mladý Frankenstein	A1/AB1
21.1. út	19.00	Mladý Frankenstein	A2/AB2
22.1. st	19.00	Mladý Frankenstein	A3/AB3
23.1. čt	19.00	Mladý Frankenstein	A4/AB4
24.1. pá	19.00	Mladý Frankenstein	A5/AB5
25.1. so	14.00	Mladý Frankenstein	
25.1. so	19.00	Mladý Frankenstein	A6/AB6
26.1. ne	18.00	Mladý Frankenstein	
27.1. po	19.00	Mladý Frankenstein	
28.1. út	19.00	Mladý Frankenstein	C2/E2
29.1. st	18.00	Mladý Frankenstein	SP
30.1. čt	19.00	Mladý Frankenstein	C4
31.1. pá	19.00	Mladý Frankenstein	C5/E5

Upozornění

Vážení, v předchozím čísle jsme chybně uvedli čas začátku inscenace *Všemocný pan Krott* ve středu 15. 1. pro abonentní skupinu SP. Představení začíná již v 18:00 hodin! Omlouváme se za chybu.

PROGRAM ÚNOR

Činoherní scéna

12. so	19.00	Dvojitá rezervace	žadáno
22. ne	19.00	Dvojitá rezervace	E7
7.2. pá	14.00	Strýček Váňa	
7.2. pá	19.00	Strýček Váňa	E5
8.2. so	19.00	Strýček Váňa	P
9.2. ne	19.00	Strýček Váňa	
10.2. po	19.00	Strýček Váňa	AB1
11.2. út	19.00	Strýček Váňa	A2
12.2. st	19.00	Strýček Váňa	A3
13.2. čt	18.00	Donaha!	
14.2. pá	19.00	Donaha!	
15.2. so	14.00	Donaha!	
15.2. so	19.00	Donaha!	
16.2. ne	18.00	Donaha!	
17.2. po	19.00	Dvojitá rezervace	A1
18.2. út	19.00	Všemocný pan Krott	C2
19.2. st	19.00	Strýček Váňa	AB3
20.2. čt	19.00	Strýček Váňa	AB4
21.2. pá	19.00	Strýček Váňa	AB5
22.2. so	19.00	Všemocný pan Krott	A6
23.2. ne	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
24.2. po	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
25.2. út	19.00	Podivný případ se psem	E2
26.2. st	19.00	Podivný případ se psem	
27.2. čt	18.00	Jezinky a bezinky	
28.2. pá	19.00	Jezinky a bezinky	žadáno

Hudební scéna

12. so	19.00	Mladý Frankenstein	
22. ne	18.00	Mladý Frankenstein	
4.2. út	19.00	Kočky	R/X2014
5.2. st	19.00	Kočky	A/M2014
6.2. čt	19.00	Kočky	Z/T2014
9.2. ne	18.00	Hello, Dolly!	
10.2. po	19.00	Hello, Dolly!	
11.2. út	18.00	Hello, Dolly!	
12.2. st	19.00	Hello, Dolly!	
15.2. so	18.00	Flashdance	
16.2. ne	14.00	Flashdance	
16.2. ne	19.00	Flashdance	
17.2. po	19.00	Flashdance	
18.2. út	18.00	Flashdance	
19.2. st	19.00	Flashdance	
20.2. čt	18.00	Flashdance	
21.2. pá	18.00	Flashdance	
22.2. so	19.00	Flashdance	
25.2. út	18.00	Pokrevní bratři	
26.2. st	19.00	Pokrevní bratři	
27.2. čt	18.00	Pokrevní bratři	
28.2. pá	19.00	Pokrevní bratři	

Pokrevní bratři

Dušan Vitázek,
Lukáš Janota
a Svetlana Janotová

Jerry Herman, Michael Stewart:
HELLO, DOLLY!

Do „zlatého fondu hudebního – muzikálového divadla“ nepochybně patří i dílo skladatele Jerryho Hermana a libretisty a textaře Michaela Stewarta, muzikál vpravdě světového jména – *Hello, Dolly!*. Dílo, které po své newyorské premiéře v roce 1964 zaznamenalo světový úspěch, je geniální hudební adaptací divadelní hry Thorntona Wildera *Dohazovačka*, jejíž předlohou zase byla bláznivá komedie Johanna Nepomuka Nestroje „A jde se řídit“; jejíž předlohou zase byla vtipná jednoaktovka Johna Oxenforda *Dobře strávený den* (genéze námětu byla tedy poněkud složitější, ale vždyť se jedná o tak vzrušující téma!). Kdo muzikál nezná, tomu připomínáme: Jedná se o příběh podnikavé zprostředkovatelky snatků na newyorském předměstí – dohazovačky Dolly Leviové, která si ovšem toho nejlepšího zákazníka nechává pro sebe a kouzlem své osobnosti dokáže mrzoutského starého mládence Horáce Vandergelderu nakonec změnit i proti jeho vůli v galantního a milujícího muže. Ústřední píseň byla nahrána nesčetněkrát, ale šlágr z ní udělal svým osobitým „chraplavým“ hlasem až Louis Armstrong. Filmové zpracování zajistilo muzikálu nesmrtelnou slávu, když v roce 1969 věhlasný tanečník, choreograf a režisér Gene Kelly natočil film s Barbrou Streisandovou a Waltrem Matthauem v hlavních rolích. MdB uvádí tuto muzikálovou legendu v únoru 2014 v posledních čtyřech reprízách.

Režie: Gustav Skála

Hrají: Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán, Hana Kovářiková nebo Marta Matějová, Radek Novotný nebo Robert Rozsochatecký, Jakub Przebinda nebo Aleš Slanina, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný a další.

Tom Hedley, Robert Cary, Robbie Roth:
FLASHDANCE

Slavný americký hudební film z roku 1983 *Flashdance* režiséra Adriana Lynea se stal ve své době opravdovým diváckým hitem, vydělal více než sto milionů dolarů a během prvních dvou týdnů se prodalo více než 700 tisíc desek se soundtrackem, který vyhrál mimo jiné i Cenu Grammy. Uplynulo třicet let od vzniku tohoto fenoménu, jenž ovlivnil minimálně jednu generaci diváků. Příběh osmnáctileté dívky Alex Owensové, která přes den pracuje jako svářečka a v noci se věnuje tomu, co jí opravdu naplňuje, tedy tanci, a touží se dostat na taneční konzervatoř; uchvátit celý svět a písně z něj (např. *What A Feeling* či *Maniac*) se nenahraditelně zapsaly do dějin populární hudby. Není divu, že se v roce 2008 rozhodl anglický divadelní producent David Ian tento romantický příběh s atmosférou oblíbených 80. let přenést na jeviště. Tom Hed-

ley a Robert Cary napsali příběh lásky, touhy a splněných snů podle filmového scénáře, se známými melodiemi (v muzikálu se objevilo pět původních a šestnáct nových písní) a vznikla show, která nejdříve vyrazila na turné po Spojeném království a poté se několik měsíců hrála na West Endu v Shaftesbury Theatre. V současnosti probíhá její americké turné a připravuje se uvedení na Broadwayi. Je pýchou našeho divadla, že může tento dechberoucí a energií nabitý titul plný úžasných choreografií nabídnout i českému divákovi v evropské premiéře v překladu Jiřího Joska.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Ondřej Studénka nebo Dušan Vítáček, Hana Holišová nebo Viktória Matušová, Zdena Herfortová nebo Ivana Plíhalová, Zdeněk Junák nebo Milan Němec, Igor Ondříček, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

Willy Russell:

POKREVNÍ BRATŘI

Příběh anglického dramatika a písničkáře Willyho Russella o rozdělených dvojčatech okouzluje diváky po celém světě především svou čistotou, jednoduchostí a průzračnou křehkostí. Ačkoli se jedná o sociálně kritické téma, jsou *Pokrevní bratři* zároveň i úsměvnou historkou o dospívání, prvních láskách, problémech s rodiči a dětských hrách.

I když byli bratři Eduard a Mickey ihned po narození násilně rozděleni a každý z nich pak vyrůstá ve zcela odlišném sociálním prostředí, jejich osudy se neustále prolínají. Celym dějem provází diváka osoba Vyprávěče, který vstupuje do různých postav, jež se v životě dvojčat objevují, a který přidává příběhu až magický ráz neustálým připomínáním osudového předurčení, ke kterému Eddie a Mickey od počátku směřují. Refrémem příběhu se stává jakési prokletí, které varuje, že v momentě, kdy se rozdělená dvojčata dozví pravdu, obě na místě zemřou. Tato tragická nota je mezi mnoha komickými situacemi neustále připomínána, neboť celý muzikál začíná okamžikem, kdy zdrcená matka paní Johnstonová stojí nad mrtvými těly svých synů. Příběh je tedy vyprávěn retrospektivně, čímž je jeho osudovost ještě podtržena. A snad právě díky této hořkosti, která je součástí každého lidského bytí, se stali *Pokrevní bratři* ve světě tolik oblíbeným titulem.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Aleš Slanina nebo Dušan Vítáček, Lukáš Janota nebo Jiří Mach, Stano Slovák nebo Lukáš Vlček, Hana Holišová nebo Markéta Sedláčková, Ivana Odehnalová nebo Svetlana Janotová, Kristian Pekar nebo Jakub Zedníček, Lenka Janíková nebo Ivana Vaňková a další.

Hello, Dolly!

výpravný muzikál

DERNIÉRA

Hudební scéna

9. – 12. února 2014

Flashdance

taneční muzikál

Hudební scéna

15. – 22. února 2014

Pokrevní bratři

osudový a magický muzikál

Hudební scéna

25. – 28. února 2014

NA SKLENIČCE

s Petrem GAZDÍKEM

*V muzikále Les Misérables (Bídníci),
režie: Stanislav Moša*

Hraje, skvěle zpívá a tančí. Režíruje. Ve spojení s Petrem Gazdíkem nic nového a hlavně překvapivého. Teď se ale také stále častěji objevuje jeho jméno ještě u „kolonky“ překlad. Nedávno u *Zorra*, nyní u muzikálu *Mladý Frankenstein*.

Zvládat tohle všechno plus rodinu zabere spoustu času. Kdy spíte?

Večer, snažím se spát alespoň sedm hodin denně. Pravda je, že když jsem se jako kluk hodně věnoval dabingu a trávil ve studiu dlouhé hodiny, naučil jsem se odpočívat se sluchátky na uších. Sklonil jsem hlavu a teprve až se ozvalo do sluchátek: „Gazdo, máš smyčku,“ probral jsem se a pokračoval. To mi vydrželo dodnes. Dovedu zdřímnout, kdykoliv je možnost, a odpočinout si tak. Zatím se mi však daří všechny věci zorganizovat a spánek mi to nebere.

Proč jste vlastně začal s překládáním?

Pokud něco režírují, musím se s textem vnitřně propojit a nastudovat ho. A přitom v překladu obvykle začnu nacházet různé, především situačně-emocionální nelogičnosti, které původní autor myslel jasněji, přímočařeji. Než přepisovat a upravovat překlad někoho jiného, je tak pro mne výhodnější pracovat na textu od svého začátku. O to lépe se mi pak pracuje v dalších fázích. Nicméně překládat během divadelní sezóny bych nejspíš nemohl. Vždycky mi to zatím vyšlo na prázdniny, jedeme k moři, ležím na lehátku a přeložím si muzikál. (*smích*) Nebere to jako práci, je to něco, co mě v rámci dovolené naplňuje, co ale současně nemusím dělat na úkor společných rodinných chvil.

Každý den napíšu písničku, na pláži ji zazpívám svým blízkým, abych si ověřil, že funguje – a je to někdy legrace i pro naše cizojazyčné „spoludovolenkáře“. O to méně však, bohužel, přečtu knížek.

Na konci prosince se definitivně loučila „vaše“ Mary Poppins. Jaký to byl pocit: radost, že už je ta stokrát hraná rutina pryč, nebo smutek a stesk?

Za Mary mi bude rozhodně smutno. Je má oblíbená, ani ne tak z profesních důvodů, ale proto, že tento muzikál považuji za něco úžasného z hlediska citového a morálního sdělení divákům. Nejsem sice už schopen užít si Mary tak jako dříve, před naší inscenací, vidím a durdím se kvůli každé chybičce. To dílo má však v sobě neuvěřitelnou energii, která se šíří mezi lidi. Myslím, že poselství *Mary Poppins* s námi zůstane a třeba se k nám někdy Mary vrátí i fakticky...

Proč právě Mladý Frankenstein?

Je to tak trochu náhoda. Myslím, že spíše než teoretik jsem divadelní praktik, řídím se svojí

intuicí. Takže když mě pan ředitel Standa Moša oslovil, nemám-li nějaký tip, vzpomněl jsem si, že jsme viděli představení *Mladého Frankensteina* v NY a že to byla velká legrace, což se málokdy podaří. Poprosil jsem dramaturgyni Klárku Latzkovou o analýzu a ona do hodiny volala, že je úplně nadšená. Tak jsme se do toho pustili.

V čem je Mladý Frankenstein odlišný od ostatních muzikálů?

Jak jsem řekl, je to komedie a humor by měl být obsažen ve všech složkách – hudbě, tanci a samozřejmě herectví. Avšak lehce, bez jeho „vyrábění“ – stačí, aby některý z herců chtěl být o trochu vtipnější, jak se říká „přítlačil na pilu“, a obzor trapnosti se hned nebezpečně přiblíží. Jedná se také sice o nový, současný kus, ale v původním broadwayském hávu velkých klasických muzikálů s Fredem

Astairem nebo Genem Kelly. Jejich umělecká vybavenost byla již před padesáti lety vlastně nepřekonatelná... Dejte si za tuhle rovnici „rovná se“ a vyjde vám jediné – *Hard Work* – a tato tvrdá práce musí navíc ve výsledku vypadat jakoby nic. Energie toho kusu nás však všechny pozitivně pohltila a věřím, že pokud se náš záměr podaří, bude *Mladý Frankenstein* přínosem do repertoáru našeho divadla, protože nic takového v tuzezemských divadlech, myslím, nebylo.

Byli jste svázáni licenčními podmínkami, nebo jste měli volné ruce?

Máme spíš za úkol vytvořit vlastní – původní inscenaci, ostatně jako vždy. Jedinou podmínkou je, že není možná nějaká svévole, jako například, přezenu-li to, přenést *Mary Poppins* do třetího tisíciletí a na Měsíc. *Mladý Frankenstein* vychází z původní filmové předlohy ze sedmdesátých let. Někdy, i když vlastně nechcete, se tedy s originálem potkáte, i proto, že všechny stěžejní scény a situace jsou tak dobře napsané a vymyšlené, že nemá cenu něco za každou cenu lámat přes

koleno. Důležitá je duše, atmosféra představení, kterou buď dokážete vytvořit, nebo ne. V tom je asi hlavní originalita. To je alfa a omega. Naše inscenace bude tedy zcela nová a doufáme, věříme, že alespoň tak dobrá jako je její předloha.

V Mladém Frankensteinovi obdobně jako v Jekyllovi a Hydeovi režírujete sám sebe. Jak sám se sebou vycházíte?

Dobře. Nutno ale upřesnit, že u *Jekylla* to byla náhoda. Původně měl muzikál režírovat Standa Moša, který mi nejprve nabídl titulní roli. Nakonec mě však oslovil také s režii. Jakkoliv jsem byl potěšen, mému hereckému já to bylo líto, chtěl jsem si roli Jekylla/Hydea prostě zahrát, takže jsem risknul obojí. V *Mladém Frankensteinovi* je to trochu jinak. V poslední době více režírui a má herecká dušička mě trochu kárá. A v tomto muzikálu jsou dvě důležité, avšak jednovýstupové role, do kterých jsem obsadil jednoho z mých nejoblíbenějších herců, skvělého Martina Havelku. Když došlo na hledání jeho alternace, řekl jsem si, že bych jeho pojistkou mohl být sám.

Jaké je režírovat sám sebe?

Znáte-li mé inscenace, bude to znít možná legračně, ale jako režisér si příliš nezakládám na scénických efektech, bombastických kostýmech, výpravě, jakkoliv jsou neodmyslitelné, důležité a jsou tím, co na konci vlastně stojí v první linii – v průběhu přípravy a zkoušení mě zajímá hlavně příběh, výkony a emoce herců. Bez toho by jakékoliv „ballabile“ bylo stejně zbytečné. Abych mohl hercům co nejlépe vysvětlit každou postavu, musím si ji sám do důsledku herecky vytvořit, prožít. I proto to překládání. Takže když po premiéře *Jekylla a Hyde*a někteří nechápali, jak jsem to mohl zvládnout za tři zkoušky, jen těžko jsem vysvětloval, že nebylo tak těžké „jen“ se naučit text a vědět, kde se mám převléct. Protože to, kdo je podle mě Jekyll a kdo je Hyde, to jsem už dávno věděl. I při práci s jinými režiséry mám trochu problém zkoušet, ne z lenosti, ale proto, že se rád dlouho dívám, přemýšlím, emociálně se propojuji s postavou – dokud nedojdu jistého vnitřního pochopení koncepce, postavy a sebe sama v dané postavě, tak se podvě-

domě zkoušení bráním, stydím se... Naopak, když vše pochopím, je to už relativně snadné. (smích)

Dovedete si představit, že byste musel řešit dilema režiséra, nebo herec?

V současné době mi tu práci může leda někdo vzít, respektive nenabídnout. Ale sám se do pozice, abych musel takovou otázku řešit, asi dostat nemůžu. Vždycky mám volbu říct si, tohle dělat nechci, nebo nemůžu, protože mám něco jiného. Jako režisér si navíc, při nejhorším, můžu dát hereckou práci sám. (smích) Může se však stát, že někdo řekne: „Ty už nás nebavíš tak, ani tak...“ – a já se budu muset stát třeba manažerem...

Vstupoval jste do nového roku s nějakým předsevzetím?

Ne, mám jen jedno přání, a to bez ohledu na čas. Abych dokázal udržet svoji rodinu v pohodě, v jaké je. Abychom se měli rádi a abych svým dětem dokázal jít příkladem do té míry, aby z nich vyrostli dobří lidé.

Text: Jiřina Veselá,
Foto: jeř Kratochvil

HUDEBNÍ SCÉNU MdB ENERGICKY ROZHÝBAL FLASHDANCE

Městské divadlo Brno zahájilo 28. září sezónu 2013/2014 světovou premiérou muzikálu *Flashdance* podle slavného stejnojmenného filmu. Muzikál sice spatřil světlo světa již v roce 2008, kdy se konala premiéra v Plymouthu, ovšem úprava, ve které se uvádí na prknech Městského divadla, si svou světovou premiéru odbyla právě zde v režii Stanislava Moši. Symbolicky právě třicet let poté, co měla svou premiéru jeho legendární filmová předloha.

Hlavní hrdinkou příběhu je Alex Owensová, dívka pocházející z chudých, a rozhodně ne ideálních poměrů, která přes den pracuje jako svářečka v ocelárnách a teprve večer se věnuje tomu, co opravdu miluje, tanci, který touží přestat dělat jen po nocích a začít se mu věnovat profesionálně. A k tomu se jí otevírá cesta prostřednictvím přijímacích zkoušek... Děj je z filmového zpracování notoricky známý. Hudební snímek režiséra Adriana Lynea měl ostatně premiéru již v roce 1983, a ačkoli se od odborné kritiky nedočkal velké

chvály, stal se diváckým hitem. Vydělal více než sto milionů dolarů a již během prvních dvou týdnů od jeho uvedení se prodalo více než 700 000 desek se soundtrackem.

Přesto však trvalo necelých třicet let, než se *Flashdance* objevil i na divadelních prknech. Premiéru v roce 2008 měl v Theatre Royal Plymouth, po ní následovalo turné po Velké Británii a londýnská premiéra, která proběhla v Shaftesbury Theatre 10. 10. 2010. Na West Endu se však *Flashdance* hrál pouze několik měsíců, než byl stažen a následně přepracován.

K muzikálu produkovanému Davidem Ianem napsali scénář Tom Hedley, autor filmového scénáře, Robbie Roth a Joe Eszterhas. Robbie Roth (rovněž autor hudby) a Robert Cary se společně podíleli i na textech písní.

V současné době (od 5. 1. 2013, kdy byla premiéra v Pittsburghu) úspěšně probíhá americké turné a připravuje se uvedení na Broadwayi, které ovšem bylo ze září 2013 prozatím odloženo. Městské divadlo Brno se tak stalo nejen dějištěm kontinentální evropské premiéry tohoto muzikálu, ale v jistém smyslu rovněž i premiéry světové.

Oproti filmu bylo do muzikálu k celkem pěti původním hitům jako *What a Feeling*, oceněným již po vydání filmu cenami *Oscar* i *Zlatý Globus*, nebo *Maniac* připsáno dalších šestnáct písní. A ačkoli se autoři hudby k filmu a k muzikálu liší, nové písně, psané rovněž ve stylu popu osmdesátých let, k původním hitům skvěle pasují, doplňují je a leckteré ani v porovnání s nimi nezapadnou, čímž vytváří výborně fungující celek. Hity známé již z filmu mají samozřejmě tu výhodu proti ostatním, že vám pravděpodobně zazní v hlavě již při pouhé zmínce o nich, ještě předtím, než samotný muzikál uvidíte. Připsané písně s nimi však obstojně drží krok a i ony mají tendence zarýt se do paměti, subjektivně např. duet *Tady a teď* (*Here and There*).

A není to zásluhou pouze hudby Robbieho Rotha, ale rovněž zásluhou českých textů. O překlad celého muzikálu do češtiny se postaral Jiří Josek, kterého netřeba představovat a který s Městským divadlem Brno spolupracuje již pravidelně. Jeho texty jsou

zpěvné, hravé a nezřídká tak libozvučné, že je z hlavy jen tak nedostanete.

Atmosféru ekonomicky krachujícího Pittsburghu v osmdesátých letech, kterou se autoři rozhodli v příběhu zdůraznit, ostatně na jeviště přináší už realita představovaná Alexiiným běžným životem a ocelárnou. Scény odehrávající se tam jsou působivé a vypovídající, mezi ostatními je možné vyzdvihnout jak scénu úvodní, tak například píseň *Spravedlnost (Justice)*, v níž se představí jednak dělníci a také Nick.

K dotvoření truchlivé atmosféry Pittsburghu pak skvěle napomáhá scéna Christopa Weyerse, která je stejně jako kostýmy Andrey Kučerové situovaná do osmdesátých let, v nichž se příběh odehrává, a na níž primárně upoutá mostový oblouk táhnoucí se nad celým jevištěm. Díky skvělému technickému vybavení Hudební scény se pod ním v průběhu představení efektně střídají ocelářská hala, taneční studio, bary i byty jednotlivých postav, aniž by docházelo ke zbytečným prostojům a zdržování.

Co jednoznačně táhne muzikál *Flashdance* a co jej především odlišuje od dalších v současné době uváděných děl na českých jevištích, je jeho taneční složka. Jak musí být každému jasné již při obecném seznámení se s dějem, tance se v představení dočkáte v hojně míře, a to v mnoha formách. Jeho fanoušci si tedy rozhodně přijdou na své. Ať už jde o skupinové choreografie moderního tance, včetně prvků street dance či hip hopu v podání pouličních tanečnicků, o balet, o němž Alex sní, či o sólové výstupy její a jejích přítelkyň. Scén, při nichž na jevišti nikdo netančí, je skutečně minimum. A choreografie, o něž se v Brně postarali společně Igor Barberic a Aneta Majerová, která se podílela především na klasické složce, jsou jedním z největších kladů muzikálu. Jak baletní sólisté, tak celá company, i představitelky hlavních rolí odvádějí naprosto vynikající, až dechberoucí výkony.

Ostatně právě taneční výstupy patří k tomu, co roli Alex Owensové řadí k zřejmě nejsložitějším rolím na muzikálové scéně. Společně s pěveckými party musí totiž interpretky zvládnout i velkou míru tanečních scén, a to

skupinových i sólových, a musí se tedy samy vyrovnat jak s prvky tance moderního, tak i s baletem. Po celou dobu přitom z jeviště slezou jen několikrát a krátce. A zatímco filmová představitelka Alex měla pro natáčení tanečních scén hned několik dublérek, aniž by sama i zpívala, a dubléry byly využity i v inscenaci ve Spojených státech, herečky, které ztvárňují Alex v Městském divadle Brno, se musí obejít bez nich a vystačit si čistě se svým vlastním tanečním a samozřejmě i pěveckým a hereckým uměním. A po zhlédnutí představení nezbyvá než před nimi smeknout.

Co se týče právě hereckých, pěveckých a tanečních výkonů, které byly k vidění na premiéře, jen těžko lze některý z nich hodnotit negativně. Hlavní role Alex Owensové se na premiéře zhostila Svetlana Janotová a právem se stala hvězdou večera. V běžném životě ráznou a průbojnou Alex, která však na cestě ke splnění svého snu stále zůstává proti své povaze celkem nejistou a bojující s nedůvěrou sama v sebe, odehrála tak, jako by se jednalo o roli psanou přímo pro ni. Pěvecky a herecky potvrdila kvality, které již prokázala dříve na Hudební scéně a fantasticky přitom zapůsobila i tanečně. Nezaváhala při jediné scéně, ať už se jednalo o sólové taneční vystoupení, či společné choreografie, při nichž se představila s celou company. Skvěle se proměnila v Alex Owensovou, která tancem miluje, a z každého jejího pohybu i celkového výrazu vyzařovalo nadšení a energie.

A obdobně jako Svetlana Janotová pak ve svých rolích tanečnic a Alexiiných přítelkyň excelovaly Hana Holišová a Hana Kovářiková, jejichž taneční výstupy rovněž patřily k vrcholům večera.

Více hereckého prostoru než ony dostali v až lehce tragikomických rolích Glorie, nejlepší kamarádka Alex, a Jimmyho, jejího přítele, Andrea Březinová a Aleš Slanina. Jejich Gloria a Jimmy jsou oba přesně tak komičtí, milí i ubozí, jak jen dané postavy mohou být a na svém prostoru odvedli bezchybné výkony. Další větší, především herecký prostor měla postava stárnoucí tanečnice a svérázné Alexiiny rádkyně Hany, jíž se chopila Zdena Herfortová. Především ve společných scénách s její pomocnicí, pečovatelkou Louisou, kterou sehrála Miroslava Kolářová, se ke slovu dostává také břitký a řízný humor. Největší mužskou roli, Nicka Hurleyho, odehrál Dušan Vitázek. Jeho výkonu, hereckému i pěveckému, se dá tak jako standardně těžko něco vytknout. V roli Harryho, majitele tanečního klubu, ve kterém Alex a její kamarádka vystupují, se představil Zdeněk Junák, jako jeho sok, majitel sousedního striptýzového baru, Igor Ondříček. Oba ze svých menších rolí vytěžili naprosté maximum, stejně jako Jakub Zedníček v roli Alexina kolegy z ocelárny, Andyho. Minimální čas bohužel na jevišti stráví Markéta Sedláčková v roli sekretářky taneční akademie Wildeové a Jiří Mach jako šéf z ocelárny, Joe.

Jak už jsem naznačila, nemalou úlohu zastává v muzikálu *Flashdance* company. Především tanečně má významnou příležitost oslnit a tuto šanci plně využívá, ať už se jedná o baletní sólisty, tanečníky street dance či break dance, o výstupy ve striptýzovém baru či scény v ocelárnách.

Ostatně, jak už bylo zmíněno výše, o tanci *Flashdance* je, z hudebního filmu o tanci vychází a právě v tanečních scénách je nejsilnější. Příběh o cestě za splněním snu ale i tak dokáže bez problémů nadchnout a přináší v Čechách ojedinělý zážitek. Jde o absolutní přívla energie, umělci předvádí na scéně excelentní výkony a právě oni, skvělé taneční výstupy a chytlavá hudba tak dávají jevištnímu zpracování v Brně ty nejlepší předpoklady pro to stát se nejen výjimečným zážitkem, ale rovněž dlouho uváděným diváckým hitem.

Jedná se tedy jednoznačně o úspěch a bylo skvělým krokem Městského divadla Brno sáhnout právě po tomto díle.

Iva Bryndová,

www.musical-opereta.cz, 9. 10. 2013

FLASHDANCE – SVĚTOVÁ PREMIÉRA AMERICKÉHO MUZIKÁLU V BRNĚ

Ne, nejde o překlep. Vedení a dramaturgii Městského divadla v Brně se povedl opravdu husarský kousek. Po slavném filmovém muzikálu, který oběhl svět v roce 1983 (režie Adrian Lyne) a získal Oscara i Zlatý Globus, se v letech 2008–2011 uvádí výrazně pozměněný muzikál (libreto, jiný skladatel) a hraje se několik představení v Plymouthu, pak putuje po Velké Británii, objeví se v Londýně, aby jej následně producenti stáhli z repertoáru. Oficiální premiéra se nikde nekonala. Americké předpremiérové turné začalo v upravené verzi v roce 2012, premiéra se chystá na Broadway, ale ještě před tímto uvedením má zazářit nová verze v oficiální světové premiéře 28. 9. 2013 na prknech Hudební scény Městského divadla v Brně. A muzikál opravdu zazářil.

Libretista Tom Hedley a skladatel Robbie Roth využili světoznámou oblibu filmové verze *Flashdance*, zařadili do muzikálu ony

tří známé hity z filmové produkce a je až zarážející, že se hitovými nestaly i další písně, které v muzikálu zazněly. Protože „hitovek“ tam určitě je více. Režisér brněnské premiéry, Stanislav Moša, nepřekvapil. Překvapením by totiž bylo, kdyby byly v režii nějaké chyby. Zkušený Moša přesně ví, kdy a kde akcentovat příběh, kdy a kde je nosnou výpovědí píseň, kdy a kde se má naplno rozzářit taneční kreace. No a o tom, že tanečníci a zpěváci Městského divadla jsou neuvěřitelně vytrénovaní a talentovaní, není třeba mluvit (nechápu, jak to dělají, že není v mikroporotech slyšet dech – všichni tančí ve zběsilém tempu a zároveň zpívají). Vidím z druhé divácké řady, jak se z nich lije pot, vidím, jak se jim nadýmají plíce a přitom je jejich zpěv křehce čistý. Nechápu to... Vokální dispozice je u všech účinkujících v souladu s dispozicí taneční. Vidíme základy klasické baletní školy, až po JumpStyle. Nejtěžší taneční kreace OwnStyle se zde mísí s Cherleadingem, vidíme výrazové taneční kreace s prvky robotiky, vidíme vše, co nám současné taneční umění může dát, umně skloubeno choreografy představení, Igorem Barberičem a Anetou Majerovou.

Filmový muzikál nemá problémy se střihy, jednou jsme ve fabrice, hned zase v divadelní lóži na klasickém baletě, či v pokojíku staré učitelky tance Hany. Potřebujeme veliký prostor v dílně na sborový tanec, potom prostor s šantánovou šatnou v pozadí a v mžiku zase

koutek luxusního restauračního klubu. Autor industriální scény Christoph Weyers vytvořil světelnými střihy takováto prostředí. Kdyby neměl dokonalé technické prostředky, kterými Hudební scéna Městského divadla disponuje, asi by to tak dokonale nevyšlo. Zřejmě má na tom zásluhu i režisér a světelná režie Davida Kachlříře. Hudební nastudování má na svědomí Dan Kalousek a Ema Mikešová, sbormistrem je Karel Škarka. Jenom intenzivní práce a vysoká profesionalita všech hudebníků může vytvořit zvuk bez chyb, kde se ozývají všechny styly, rytmy a barvy ve vzájemném souladu. Divák tu každodenní dřinu nemusí a dokonce ani nesmí vidět. Ale je tam. Bez potu a slz se tak náročný muzikál dobře udělat nedá.

Konečně zmínka o sólistech. Pakliže platí ono tolikrát opakované Stanislavského – už skoro klišé, že není malých rolí (atd.), potom u muzikálu tak náročného jako je *Flashdance* to platí stonásobně. Začneme u nejstarší a věčně mladé protagonistky. Paní Hana, bývalá tanečnice, učitelka Alexandry, byla v podání Zdeny Herfortové nádherná. Už její Abby Brewsterová v bláznivé detektivní komedii *Ježinky Bezinky* (2012) naznačila, že herci zrají jako víno. Čím starší ročník – pravda, základ musí být kvalitní – tím je pak to víno lahodnější. Děvčata ze šantánu – Kiki, Gloria, Tess (Hana Holíšová, Andrea Břežinová, Hana Kovářiková) si našla každá svou polohu, byla dojemná a své touze po štěstí.

Výrazné byly mužské postavy. Na jedné straně hezoun, synáček majitele továrny, Nick Hurley. Určitě se „klačas“ hraje dost špatně. O to cennější bylo umírněné herectví, téměř minimalistický výraz Dušana Vítázka. Problematickou postavu hry (právě Nick je nositelem sociálního kýče v příběhu) zvládl tak, že jsme mu uvěřili. Vždyť v dobře interpretovaném muzikálu je možné vše.

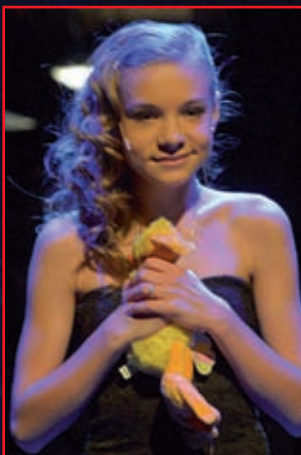
Naopak Harry, majitel klubu v podání Zdeňka Junáka byl krásně živočišný, vedle něj uhlazený, leč pokřivený majitel stripbaru Johnny v podání Igora Ondříčka působil

Pokračování na str. 32

8. PROSINCE 2013

ADVENT A ANDĚLÉ NA HUDEBNÍ SCĚNĚ POJEDENÁCTÉ

opravdu jako vzor negativní povahy. Další mužskou postavou byl Jimmy, přítel Glorie. Pro Aleše Slaninu to byla příležitost, kterou si hezky užil, do detailů vypracoval. Hrát na malé ploše neúspěšného komika není jednoduché. Ještě je nutné připomenout dělníky z továrny. Všichni hráli dobře, zpívali, pohybovali se, ale z té „masy“ byl viditelný hlavně předák Joe (Jiří Mach), nebo dělník, nejvýraznější se bojíci o ztrátu práce, Andy (Jakub Zedníček).

Nakonec jsem si nechal hlavní postavu, Alexandru Owensovou v podání Svetlany Janotové. Nejenom že je libreto napsáno tak, že Alexandra téměř nezmizí ze scény, je na jevišti skoro pořád, v představení, které trvá skoro tři hodiny. To je „jenom“ fyzická stránka té role. Ona na jevišti nejenom JE. Ona pořád zpívá, tančí, občas lyricky, ale mnohem častěji ve zběsilém tempu. Svetlana Janotová je křehounké stvoření, tím více jí patří obdiv. Ta křehkost se setkává s energickým výrazovým tancem i zpěvem, a stane se zázrak. Postava Alexandry je v tomto muzikálu klíčová. Byla vybrána poctivě a dobře. Nevím, jak tuto postavu ztvární živočišnější Ivana Vaňková v druhém obsazení, ale Svetlana, to byl prostě krásný zážitek.

Jak už to v muzikálech na Hudební scéně Městského divadla v Brně bývá, většina rolí je obsazena dvakrát. A často je těžké říct, která alternace je lepší. Takže by asi bylo prospěšné vidět i druhé obsazení, zmínit se o ostatních protagonistech. Chvála divadlu, které si může dovolit tak náročné představení s kompletními alternacemi!

Peter Stoličný,

www.musical-opereta.cz, 5. 10. 2013

NIKDY NENÍ POZDĚ NA ZMĚNU

První muzikálová verze měla premiéru v roce 2008, nová verze je v současné době k vidění v Americe a práva na evropskou premiéru získalo Městské divadlo Brno – zase se potvrdilo, že v muzikálovém světě něco znamená! A veskrze profesionální produkce režiséra Stanislava Moši a jeho týmu potvrzuje, že právem. Perfektní řemeslo, lehkost, s jakou se tu tančí, zpívá a pádí od situace k situaci – klobouk dolů.

Většinu scén se daří v Brně zahrát s uznání hodnou technickou bravurou a s nakažlivým nasazením. Zpívá se v dalším výborném překladu Jiřího Joska. Ale vše nakonec převládne Alex a její příběh, její cesta za snem. Nic proti filmové Alex – ale Jennifer Beals nejen že nemusela zpívat, ale dokonce ve filmu ani netančila, k tomu měla několik dublérek. Svetlana Janotová skvěle vypadá, uvolněně, jakoby spontánně hraje, fantasticky zpívá, fantasticky tančí – a není to určitě vůbec snadné tancování! Choreografie Igora Barberiće a Anety Majerové po vzoru filmu efektně kombinují klasické taneční prvky s pouličním tancováním – a dojde i na slavnou scénu s tryskající vodou. S touhle Alex stojí za to projít vším tím váháním, sebe přesvědčováním, doufáním. Podlehnout její energii, jejímu odhodlání, její odvaze. A alespoň na chvilku uvěřit spolu s ní, že nikdy není pozdě změnit svůj život, vždyť lepší je risk a pád / než se předem / krásných snů svých vzdát.

Lenka Šaldová, Divadelní noviny 18/2013

KROTTOVA DOBA UŽ MINULA

Velebím svou dobu, ale moje doba už minula. Jsem na tom jako libra pomerančů v únoru..., štká Krotta ve své ranní modlitbě v úvodu hry

a vzápětí se ptá, proč jej nikdo neodstraní, když už se nevyplatí. Postava Krotta bývá interpretována jako metafora kapitalismu, jenž se vyčerpá, odstranit ale nejde. Výstižně ale v programu k inscenaci podtrhuje obecně

rysy absurdního divadla obsažené ve hře Václav Cejpek, když upozorňuje na to, že je Krott univerzálnějším obrazem frustrací.

Herecky jsou jako nejvýraznější karikatury postavené Krottova žena Elfička (Irena Konvalinová) a její sestra a sokyně Mafalda (Lucie Zedníčková). Obě s komicky podtrženým třesem těla, Elfička dětinská, submisivní, Mafalda dominantní, se stopami někdejší krásy a vyzývavosti. Méně nadsazené jsou postavy Krotta (Jan Mazák) a číšníka Ludvíka (Michal Isteník), které stojí více na slovním humoru. Krott pobaví cynismem, výrazně prvoplánověji i směšnou vášní k mladé číšnickové ženě Róze. Manažera Selzhammera i odboráře Stricka, čekající na přijetí u Krotta, hraje Viktor Skála, kterému se daří střih mezi revolučním odhodláním (bez přítomnosti Krotta) a ustrašenou defenzivou před jeho tváří. S ním a s postavou Rózy vstupuje do inscenace nejsilnější prvek parodie (sociální témata předkládaná s vážností černé knihovny, afektovaná gesta).

V kontextu naší současnosti vyznívá všemocný Krott jako absurdní obraz prázdnoty za bohatstvím, prázdnoty za mocí.

*Kateřina Slámová Bartošová,
Lidové noviny, 1. 11. 2013*

UHDE: VŠEMOCNÝ PAN KROTT (MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO) ZÁBAVNÝ SVĚT ZLATÝCH ŠEDESÁTÝCH

V Městském divadle v Brně uvedli 5. října komedii Martina Walsera *Všemocný pan Krott*. Hostující režisérka Hana Burešová a její dramaturg Štěpán Otčenášek pro ni sáhli do hloubi šedesátých let a myslím, že se nezmýlili. Nepíšu recenzi jejich inscenace, na to jako spolupracovník divadla nemám právo. Chci jen zaznamenat, že jsme se v premiérovém hledišti spontánně smáli a černý humor hry si vychutnali.

Titulní hrdina hry i ostatní postavy dýchli na mne atmosféru doby svého zrodu. Pan Krott je oživlý nápad, žádná živá postava: kapitalistický princip, že žít si zaslouží jen to, co se vyplácí, uplatňuje nejen na své okolí, ale i na sebe, a protože dospěl k závěru, že se sám nevyplácí, snaží se najít někoho, kdo by jej zabil.

Jenže to se mu nedaří. Umírají lidé z jeho okolí, rakví v pozadí scény přibývá, ale ačkoli ten všemocný boháč některé uchazeče o přijetí provokuje záměrnými průtahy k nepřičetnému hněvu, v odhodlání k vraždě selhávají.

Pan Krott záměrně investuje do charitativních a jiných ztrátových podniků, jenže podle zákona schválnosti všechny prosperují a přinášejí zisk. Systém, na jehož vrcholu ten tvor stojí, není odstranitelný, ale autor to sděluje s černým humorem, který znamená, že se stavem věcí smířil a nesní o jeho zlepšení nebo odstranění. Baví se jím, i když hořce. Pan Krott je zrůdička, stejně jako ztělesněná podřízenost, totiž jeho oddaný číšník Ludvík. Pitvorná je i Ludvíkova žena Róza posedlá představou o umělecké budoucnosti svého syna. Ten se však rozhodne pro číšnictví. Pitvorný je i „odborář“ Strick, jehož vzpurné chování plynule přejde v přízrůbivé. Nikoho nelze brát vážně, ale i to, že je Krott nebezpečný, pojednává hra s pobaveným nadhledem.

Herci se skvěle vyřádili. Teprve cestou domů jsem si uvědomil, v čem byl podle mě příznačný pohled autora šedesátých let a proč jej na jevišti prožíváme tak nostalgicky: dnešní spisovatel se pohledem na svět tak pěkně bavit neumí a zřejmě ani nemůže.

Milan Uhde, www.nadivadlo.cz, 8. 10. 2013

pomozte svěmu divadlu

Příloha č. 1
k usnesení č. 146/13
Počet listů: 1

Návrh usnesení Senátu Parlamentu ČR

SENÁT Parlamentu České republiky

I. bere na vědomí

petici č. 11/13 „Pomozte svěmu divadlu“ obsaženou v senátním tisku č. 71;

II. konstatuje, že

- petice č. 11/13 „Pomozte svěmu divadlu“ je důvodná,
- řešení problému je velmi akutní a nezbytné a týká se mnoha desítek profesionálních divadel a orchestrů v ČR;

III. navrhuje,

aby vláda ČR

- neprodleně zahájila kroky, které povedou k systémovému řešení financování a správy kulturních institucí, s cílem ochránit české divadelní a hudební umění od postupného úpadku v důsledku nedostatečného a zastaralého modelu financování,
- zajistila nezbytné legislativní řešení problémů českých profesionálních divadel a orchestrů, včetně nalezení kooperativního modelu financování, jenž je úspěšně realizován v řadě zemí Evropské unie;

IV. doporučuje

navrhnout řešení na spolupráci s odbornou divadelní veřejností, Asociací profesionálních divadel, s představiteli měst a krajů, kteří jsou zřizovateli profesionálních divadel a orchestrů;

V. pověřuje

předsedu Senátu, aby informoval petenty a předsedu vlády ČR, aby Ministerstvo kultury ČR, Ministerstvo financí ČR a Legislativní rada vlády ČR připravila ve spolupráci s odbornou divadelní veřejností nutné legislativní úpravy, či návrh nového zákona, který by splňoval současné potřeby českých divadel a orchestrů.

Koncertní vystoupení na náměstí Svobody v Brně

Tisková konference v Praze

*Koncertní vystoupení
na piazzetě
Národního divadla
v Praze*

Tisková konference v Mincmistrovském sklepe v Brně

Mel Brooks se na počátku své kariéry toužil dostat na Broadway. Po dvou neúspěšných pokusech ale na tyto produkce zanevřel, což dokonale zhodnotil ve svém filmovém debutu. V roce 1967 měl premiéru film *Producenti*, který si otevřeně dělá legraci ze zákulisní mašinerie velkolepých muzikálů. Brooks zde dokonale zúročil svou podrobnou znalost divadelního prostředí a vytvořil výbornou parodii, z níž se během let stal kulturní snímek. Melvin Kaminský, jak se ve skutečnosti scenárista, režisér, herec a hudební skladatel jmenuje, patří mezi velmi nadané osobnosti. Dokládá to i fakt, že vlastní jak cenu Grammy, tak televizní Emmy, Oscara i muzikálovou cenu Tony. Ze své počáteční ublížené nechuti k Broadwayi se totiž během let oklepal a v roce 2001 přepracoval filmový scénář *Producentů* do muzikálového libreta, dopsal hudbu a písňové texty a vznikl hit. Stejnou cestu na jeviště měl i jeho další kousek, jehož premiéru právě chystáme. Ve filmu *Mladý Frankenstein* z roku 1974, který je podle Mela Brookse jeho nejoblíbenějším filmem vůbec, si režisér udělal legraci z tradičních černobílých hororových filmů 30. let 20. století. Otevřeně zde paroduje filmy, v nichž se objevuje doktor Frankenstein a jeho monstrum. Činí tak se stejnou lehkostí a dokonale znalostí karikovaného žánru, jako je tomu v předchozím případě. Není divu, že po úspěchu *Producentů* se Brooks rozhodl i tento svůj snímek, který obsadil 13. místo na žebříčku stovky nejvtipnějších amerických filmů, uvést na divadle. I tentokrát sám dopsal hudbu a písňové texty a ve spolupráci s producentem Thomasem Meehanem vytvořil muzikál, který po premiéře v roce 2007 zaznamenal 484 repríz.

Příběh *Mladého Frankenstein*a staví na známé dějové lince o doktoru Frankensteinovi, který

Mel Brooks

dokáže přivést k životu neživé tělo. Původní námět pochází již z roku 1818, kdy manželka známého básníka Mary Shelleyová vydala gotický román o vědci Viktoru Frankensteinovi a jeho monstru. Od té doby *Frankenstein* neboli *Moderní Prometheus*, jak zní celý název knihy, inspiroval mnoho dalších tvůrců k řadě nejrůznějších zpracování. První filmové zpracování Frankensteinova příběhu se objevilo již v roce 1910 a bylo následováno mnoha dalšími adaptacemi. Brooks znovu vy-

práví známý příběh, který ale výrazně upravuje a pokrčuje, jak jen to žánr parodie vyžaduje. Tentokrát se setkáváme s vnukem slavného vědce, který dědečkovy hrůzostrašné praktiky nejprve rázně odmítá. Když je ale donucen přijet na rodinné sídlo, atmosféra jej pohltí a sám se stane stvořitelem nového monstra. To vše v historce plně absurdního, černého a místy i lechtivého humoru.

Brooksovu parodii uvádíme mezi prvními v Evropě v novém překladu a režii **Petra Gazdika**. Muzikál navazuje na slavnou éru velkolepých tanečních broadwayských show, v naší inscenaci se můžete těšit na choreografii **Lucie Holánkové**, kostýmy **Veroniky Hindle** a scénu **Davidy Benson**a. Hudební nastudování mají na starosti a dirigenti jsou **Dan Kalousek** a **Emma Mikešková**. V roli doktora Frankensteinova uvidíte **Milana Němce** nebo **Jakuba Zedníčka**, monstrum hrají **Karel Škarka** nebo **Miroslav Urbánek**, Igora, doktorova společníka, **Jiří Mach** nebo **Lukáš Vlček**, doktorovu asistentku Ingu **Viktória Matušová** nebo **Sára Milfajtová**, doktorovu snoubenku **Petra Jugmannová** nebo **Tereza Martinková** a madam Bletcher, hospodyni, **Jana Musilová** nebo **Monika Světnicová**. Premiéra proběhne 18. ledna na Hudební scéně.

Klára Latzková

Na adventním koncertě jsem zastihl Josífka a Adámka Gazdíkovi i s maminkami.

Adventní koncert měly plně v rukou Karolína Burešová a Kateřina Kolčarová.

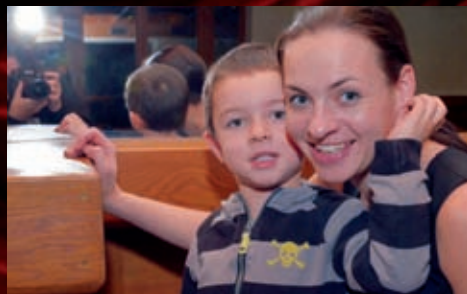
Tereza Škodová s dcerou Haničkou na mikulášské oslavě v divadelním klubu.

Na mikulášské nechyběl ani Zdeněk Helbich v plném rodinném počtu.

Mikuláš naděloval i sourozencům Gazdíkovým.

Na Mikuláše se přišla podívat také Radka Coufalová se synem Jiříčkem.

Hlasy divácké ankety Křídla pečlivě sčítali Sylva Smutná a Petr Štěpán, režisér slavnostního večera vyhlášení výsledků.

LISTOVÁNÍ

Honza Hlaváček, který pokřtil knihu pohádek v hantecu, pro Dokořán připravuje příběh My Fair Lady – jak jinak než v hantecu.

Děti zaujal hlavně Mikuláš a anděl.

Na workshop s tématem Musical dance se přihlásilo skoro 50 účastníků a pod vedením Hany Kratochvilové si vyzkoušeli například choreografie z muzikálů Kočky a Flashdance.

Zdeněk Bureš si v televizním seriálu České století zahrál prezidenta.

Viktor Skála s dcerou Eliškou.

V klubu Nekonečno jsem potkal Jana Mazáka s rodinou...

... a také Roberta Jíchu s manželkou.

Jana Musilová po premiéře hry Podivný případ se psem.

Premiérovou kyticí si v doprovodu Lenky Janíkové odnáší vynikající představitelka Siobhan ve hře Podivný případ se psem – Hana Holišová.

PARTNEŘI DIVADLA

AQUAdem S.r.o.

e-on

KALÁB

Rexroth
Bosch Group

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN LEDEN 2014
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

190. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 12. 2013

Náklad 7 000 ks

Titulní strana

Hudba

foto: jeř Kratochvíl

PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

leden 2014
na Činoherní scéně
dojemný příběh
o hledání

Neobvyklým a opravdu jedinečným úkazem na divadelním jevišti se stal činoherní *Podivný případ se psem*, jehož hlavním hrdinou je patnáctiletý autistický chlapec Christopher, který zahajuje detektivní pátrání po vrahovi psa Wellingtona a posléze i po tajemství své rodiny. Úskalí autismu, nedopatření i těžkosti, které musí řešit rodiče i blízké okolí předkládají autoři Mark Haddon a Simon Stephens s úsměvným nadhledem, citlivě, nesentimentálně. V hlavní roli exceluje Vojtěch Blahuta.

Členka baletu Městského divadla Brno. Foto: jeř Kratochvíl

Vendula Hudcová